

Το φως της γιορτής

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

[Πατήρ Δημήτριος Μπόκος](#)

***Ήταν φώτα, χίλια φώτα, μα δεν ήτανε το φως!
(Γ. Βερίτης)***

Κάθε χρόνο, τέτοιες μέρες, ο κόσμος γίνεται ένα τεράστιο πυροτέχνημα. Ο πλανήτης τυλίγεται στο φως. Έρχονται τα Χριστούγεννα και σ' όλες τις χώρες οι άνθρωποι συναγωνίζονται να δώσουν λάμψη, περισσότερη λάμψη στον ζοφερό μας κόσμο. Τους πιάνει όλους το φιλότιμο να καταρρίψουν κάθε προηγούμενο ρεκόρ φωτοχυσίας, λαμπρότητας, στολισμού. Πανύψηλα χριστουγεννιάτικα δέντρα, κάθε φορά και μεγαλύτερα, στολίζουν τις πόλεις. Χιλιάδες φωτεινά λαμπιόνια φιλοδοξούν να διώξουν τα σκοτάδια. Άπειρες γιορταστικές εκδηλώσεις κατακλύζουν τα ήδη βαρυφορτωμένα προγράμματα του αγχωμένου ανθρώπου. Οργιαστική γιορτινή διακόσμηση με χαρούμενα χρώματα πλημμυρίζει κάθε γωνιά. Οι δρόμοι στολίζονται, οι πλατείες φωτίζονται. Οι αστροναύτες βλέπουν τη γη να κολυμπάει πιο αστραφτερή στο διάστημα τον καιρό αυτό, πιο εξωτική, αληθινά πανέμορφη.

Κι όμως τί κρίμα!

Ο τόσο εκρηκτικός γιορτινός αυτός καταιγισμός δεν είναι παρά ένα όμορφο πυροτέχνημα και μόνο! Το πυροτέχνημα θα σβήσει σε λίγο, τα φώτα της γιορτής θα κλείσουν, η λάμψη, επιφανειακή και ψυχρή, θα χαθεί.

Αλλά γιατί;

Χριστιανοί και μη σ' όλον τον κόσμο, γιορτάζουν Χριστούγεννα. Και είναι από μόνο του εντελώς παράδοξο αυτό. Τί δουλειά έχουν οι μη Χριστιανοί με τα Χριστούγεννα; Δεν είναι πρόβλημα γι' αυτούς, γιατί απλούστατα γιορτάζουν εμπορικά μόνο τα Χριστούγεννα. Και στην πίτα του εμπορίου διεκδικούν όλοι τη μερίδα τους. Να βγάλουν όλοι το κέρδος τους. Αλλά και από τους Χριστιανούς πόσοι θα μπορούσαν να δώσουν μια απάντηση τί και γιατί γιορτάζουν; Πόσοι γνωρίζουν ότι γεννήθηκε ο Θεός, αλλά και τί σημαίνει αυτό; Δεν απασχολεί κανέναν το θέμα αυτό.

Το τιμώμενο πρόσωπο, ο οικοδεσπότης της γιορτής είναι ο Χριστός. Εκείνος γεννήθηκε, αυτουνού τα γενέθλια γιορτάζουμε. Γιατί έχει εξοβελισθεί μεθοδικά από καθετί χριστουγεννιάτικο; Είναι νοητό να γιορτάζουμε τα γενέθλια κάποιου διώχνοντάς τον από τη γιορτή του; Και όμως τέτοια παρανοϊκά πράγματα κάνουμε με τα Χριστούγεννα, τα γενέθλια του Χριστού.

Η άκρατη λοιπόν φαντασμαγορία αναλαμβάνει τον άχαρο ρόλο να αποκρύψει το

γεγονός, ότι το νόημα της γιορτής φαίνεται να έχει χαθεί ανεπιστρεπτί. Η λάμψη φωτίζει εκτυφλωτικά την επιφάνεια, μα αδυνατεί να κρύψει τη δήωση που προκάλεσε στην ορμητική της επέλαση η πνευματική ένδεια. Βαθύτερα, η ψυχή του ανθρώπου παραμένει σκοτεινή. Το πνευματικό του θησαυροφυλάκιο έχει λεηλατηθεί. Παρά την όμορφη βιτρίνα, η ζωή του είναι ρημαγμένη.

Ο ανοημάτιστος βίος του καταπνίγει κάθε του ελπίδα. Η εσωτερική του δυστυχία τυλίγει σαν βρόχος τον τράχηλό του. Η εξωτερική φτώχεια στραγγαλίζει ανελέητα τα όνειρά του. Συνέδραμε και η συγκυρία της πανδημίας στις μέρες μας και βυθίζει σε ολοκληρωτική απόγνωση τον ήδη ταλαιπωρημένο άνθρωπο. Η λύπη του για τη ζωή, που χωρίς πνευματική προοπτική γλιστρά ζοφερή και φεύγει μες από τα δάχτυλά του, τον μαραζώνει. Πώς μπορεί να χαρεί λοιπόν ο άνθρωπος με τα ψυχρά φώτα που φωτίζουν μονάχα απέξω;

Γιατί τόση μιζέρια;

Μα επειδή τίποτε από αυτά δεν αγγίζει την καρδιά. Επείγονται όλοι να πάρουν κάτι από το όνειρο της γιορτής, αλλά χωρίς να δώσουν τίποτε. Ο άνθρωπος συνήθισε να ζητά. Θέλει να παίρνει και όχι να δίνει. Τρομάζει στη σκέψη ότι, αν δίνει χωρίς να παίρνει, μπορεί να καταστραφεί. Έγινε φτωχός επαίτης της χαράς. Ζητιανεύει λίγες σταγόνες της στα φώτα της γιορτής. Γιατί έχει ξεμάθει τα όσα ζεσταίνουν πραγματικά την καρδιά. Δεν κατέχει πια την ικανότητα να αγαπά. Δεν μπορεί να κοινωνήσει με τον συνάνθρωπό του. Και όντως είναι πολύ δύσκολο να το μάθει αυτό!

Για να δούμε όμως, πώς κάποιιοι άλλοι το κατάφεραν;

Ένας άγιος γέροντας κάποτε έμενε με τον υποτακτικό του σε μια καλύβη, ακολουθώντας τον καλογερικό τους κανόνα κατά δύναμη. Η σκήτη τους ήταν κοντά σε ένα κεφαλοχώρι. Κάποτε έπεσε στον τόπο εκείνο μεγάλη δυστυχία. Οι φτωχοί χωρικοί πέθαιναν σχεδόν από την πείνα. Πολλοί στην απελπισία τους πήγαιναν και χτυπούσαν την πόρτα του ερημίτη. Εκείνος πάλι, όντας πολύ ελεήμων, έδινε με την καρδιά του απ' ό,τι τύχαινε να έχει. Ο υποτακτικός του όμως έβλεπε με τρόπο το ψωμί τους να λιγοστεύει συνέχεια. Έτσι μια μέρα είπε στενοχωρημένος στον γέροντα:

- Αββά (πατέρα), δεν μου ξεχωρίζεις τα ψωμιά που αναλογούν σε μένα; Από δω και πέρα να μοιράζεις μόνο απ' τα δικά σου ψωμιά ελεημοσύνη. Έτσι όπως πάμε τώρα, γρήγορα θα πεινάσουμε και οι δυο.

Ο αγαθός γέροντας χώρισε τα ψωμιά, έδωσε τα μισά στον υποτακτικό του χωρίς να πει τίποτε, αλλά ο ίδιος συνέχισε να δίνει από τα δικά του στους φτωχούς. Ο

υποτακτικός στο μεταξύ έφαγε πολύ σύντομα τα δικά του. Όταν πια δεν του έμειναν παρά λίγα ψίχουλα, ξαναπήγε στον γέροντά του και τον παρακαλούσε να τρώνε πάλι μαζί. Εκείνος τον δέχτηκε χωρίς να φέρει αντίρρηση. Τώρα όμως είχαν αυξηθεί και οι ζητιάνοι κι ο υποτακτικός άρχισε πάλι να δυσανασχετεί.

Μια μέρα χτύπησε ξανά η πόρτα. Ήταν όπως συνήθως ένας φτωχός. Ο υποτακτικός κατσούφιασε.

- Δώσε του ένα καρβέλι! πρόσταξε ο γέροντας, που έκανε πως δεν είδε τον μορφασμό του.

- Μου φαίνεται, πως δεν έχουμε πια να φάμε ούτε εμείς! είπε φωναχτά ο υποτακτικός, για να τον ακούσει κι ο ζητιάνος.

- Πήγαινε και ψάξε καλά! πρόσταξε ο γέροντας.

Απρόθυμα εκείνος ξεκίνησε για το κελλάρι. Μα τρόμαξε ν' ανοίξει την πόρτα. Το βρήκε γεμάτο ως επάνω από φρέσκα καλοψημένα ψωμιά!

Ο Θεός, που είδε την καλή προαίρεση του γέροντα, τα ευλόγησε, κι όσο εκείνος έδινε, τόσο αυτά πληθύνονταν.

Από την ημέρα εκείνη ο υποτακτικός απέκτησε μεγάλη εμπιστοσύνη στον Θεό και στον άγιο γέροντά του κι έγινε πρόθυμος στο ν' ανακουφίζει κι αυτός τους φτωχούς (από το διαδίκτυο).

Η αγάπη λοιπόν και μόνο φωτίζει και ζεσταίνει την καρδιά. Και αγάπη είναι να δίνεις. Όχι να δίνεις αφού πάρεις, ούτε να δίνεις για να πάρεις. Αλλά να δίνεις χωρίς να περιμένεις τίποτε. Και χωρίς να φοβάσαι τί θα μείνει σε σένα, τί θα γίνεις εσύ. Γιατί μόνο η αγάπη είναι πλούτος. Πλούτος σε χαρά πρώτα. Όταν δίνεις με αγάπη, χαίρεσαι πρώτος εσύ. Αλλά πλούτος και σε υλικά αγαθά. Γιατί όταν εσύ βλέπεις σαν θεό τον φτωχό αδελφό σου και τον νοιάζεσαι, κάνει μετά στη δική σου ζωή κουμάντο ο Θεός. Είναι νόμος πνευματικός αυτό. Και υπόσχεση του Θεού (Λουκ. 12, 31). Πού είναι λοιπόν η πίστη μας;

Γι' αυτό και ονομάζει σπόρο την αγάπη και την ευσπλαχνία ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Σπόρο που τον σπέρνεις και σου φέρνει σίγουρη και άφθονη σοδειά, και μάλιστα από το χέρι του Θεού. Και συμπληρώνει:

«Όταν κάνουμε ελεημοσύνη, ας μην προσέχουμε τί δαπάνη κάνουμε, αλλά τί έσοδα θα έχουμε. Ας δίνουμε προσοχή και στις μελλοντικές ελπίδες, αλλά και στο κέρδος της παρούσας ζωής. Γιατί η ελεημοσύνη δεν μας δίνει μόνο τη Βασιλεία των Ουρανών, αλλά και την ασφάλεια και τον πλούτο στην παρούσα ζωή. Ποιος τα λέγει αυτά; Ο ίδιος ο Κύριος που τα δίνει. Γιατί, λέγει, όποιος έδωσε τα υπάρχοντά του στους φτωχούς, θα πάρει εκατό φορές περισσότερα στη ζωή αυτή και θα κληρονομήσει και την αιώνια ζωή (Ματθ. 19, 29). Βλέπεις πως οι αμοιβές και στη μία ζωή και στην άλλη ζωή δίνονται πολύ πλούσιες;»

Ας μη νομίζουμε λοιπόν ότι ελαττώνεται η περιουσία μας, όταν δίνουμε ελεημοσύνη. Δεν ελαττώνεται, αλλά αυξάνεται. Δεν ξοδεύεται, αλλά περισσεύει. Είναι ένα είδος εμπορίας και σποράς αυτό που γίνεται. Ή καλύτερα, είναι επικερδέστερο και ασφαλέστερο και από αυτά τα δύο. Γιατί η εμπορία εξαρτάται από τους ανέμους και τα κύματα της θάλασσας και από ναυάγια πολλά, και η σπορά επίσης από ξηρασίες και πλημμύρες και από καιρικές ανωμαλίες. Τα χρήματα όμως που κατατίθενται στο χέρι του Χριστού είναι πάνω από κάθε

επιβουλή. Εκείνα που δόθηκαν κάποτε στον Χριστό, κανείς δεν μπορεί να τα αρπάξει από το χέρι του, αλλά παραμένουν εκεί και μας εξασφαλίζουν πολύ και ανέκφραστο τον καρπό και φέρνουν πλούσιο τον θερισμό στον κατάλληλο καιρό. “Εκείνος που σπέρνει με τσιγκουνιά”, λέγει, “θα θερίσει και με τσιγκουνιά, ενώ εκείνος που σπέρνει με αφθονία, θα θερίσει και με αφθονία” (Β΄ Κορ. 9, 6)».

Τα Χριστούγεννα μιλάνε στην καρδιά μας, μόνο όταν κινούμαστε κάπως έτσι. Λίγο εκστατικά. Βγαίνοντας από τον εαυτό μας, αφήνοντάς τον λίγο στην άκρη, για να σκεφτούμε και τον διπλανό μας. Όταν παίρνουμε στα σοβαρά το θέμα της αγάπης. Τα Χριστούγεννα δεν είναι τότε ένα πυροτέχνημα της στιγμής, που το αναζητούμε λαχανιασμένοι για να χαρούμε λίγα δευτερόλεπτα. Όταν δίνουμε χώρο στην καρδιά μας για τον Χριστό, μια θεϊκή, παναρμόνια χριστουγεννιάτικη μουσική αντηχεί διαρκώς μέσα μας. Η ζωή μας γίνεται ολοφώτεινη από μέσα, χωρίς να της χρειάζονται τα χιλιάδες ψυχρά φωτάκια της γιορτής. Το φως το αληθινό, ο νοητός ήλιος της δικαιοσύνης, ανατέλλει μόνιμα στην καρδιά. Γιορτάζουμε τότε αδιάκοπα Χριστούγεννα.

Στον βαθμό λοιπόν που η καρδιά μας προσλαμβάνει τον εμπερίστατο συνάνθρωπό μας, ο Χριστός γεννιέται και κατοικεί μέσα μας, φωτίζει τα σκοτάδια, γλυκαίνει την παγωνιά, φυγαδεύει τη δυστυχία μας. Ο δρόμος για τη μεγάλη γιορτή μπροστά μας περνάει από την πόρτα του διπλανού μας.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ – ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!

<https://bit.ly/3EW15Bf>